

Po gódkie

wierszyki



Poogodne wierszki



Monika Jadcak

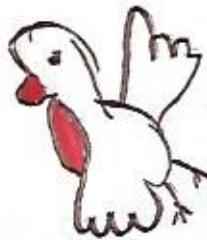
W pięknej przestrzeni wśród ziemi,
kręgiem mrówki i kryły. Te łagodne wspaniałe,
piękne i białe zimą chowai się muś.
Balwanki ulepione,

kryły w sercu zmiożdżone nie widać żywego ducha
Gdzie się ukryło życie jak nie na tej Łące?
Gdzie kiczą i żyją zejście?
Może ktoś je zabrał stąd?
Może powędrowały na inny kąt?



Nie to przejdź mroźna zima,
spoić je ułożyta.

Spioż sdej smaźnile, bo na dworze mroź,
ale pani wierna idzie tuz, tuz.



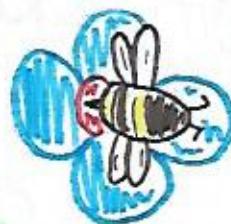
Pani wiosna już Przybyła,
że snu zwierzęta zbudziła.

Ptaki pięknie śpiewały,
wiosnę zapraszały.

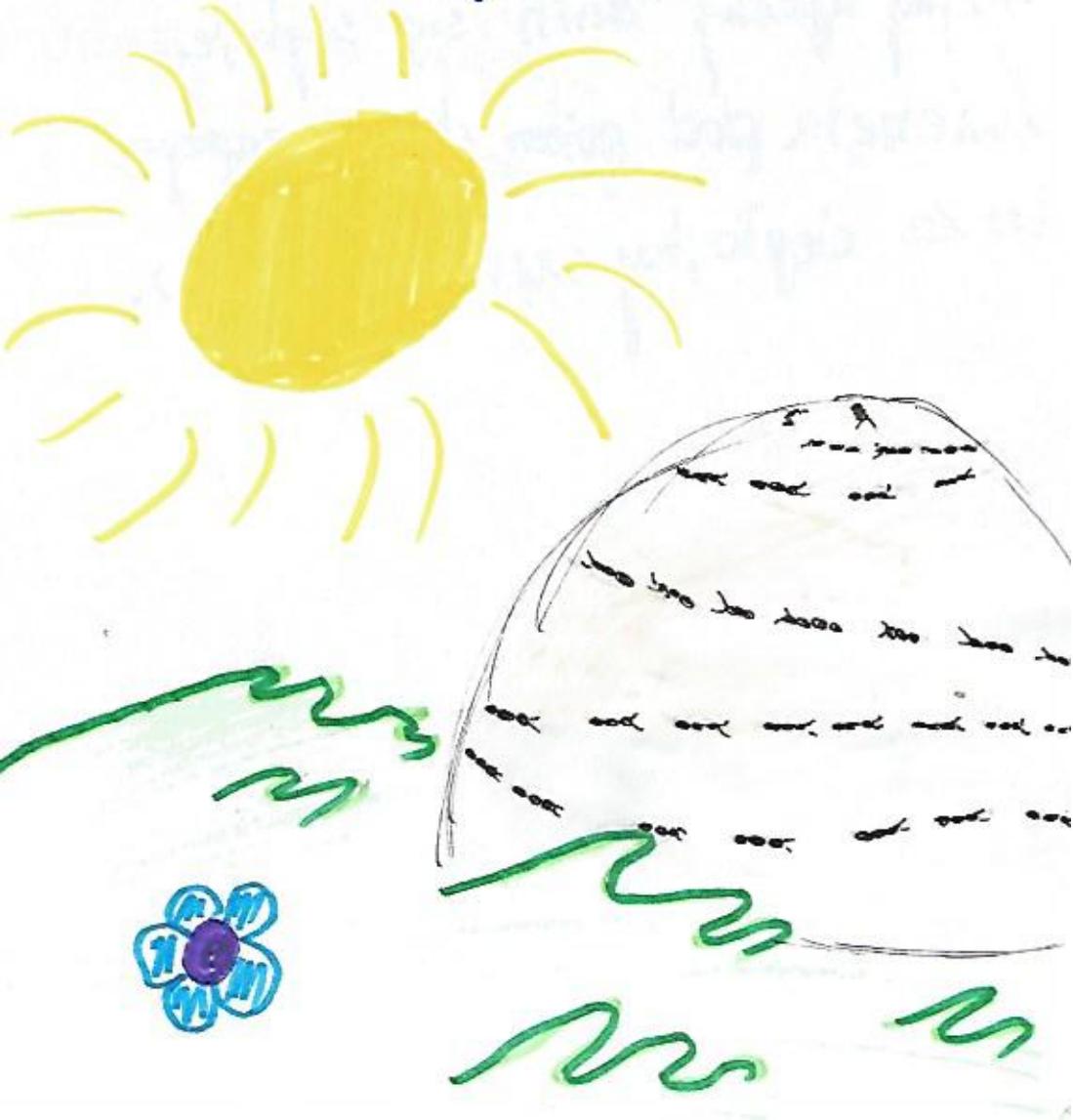
Kwiat spogląda ciekawie,
jak rośnie w zielonej trawie.

Zajęce chętnie kicają po łóżce
i cieszą się razem ze słonkiem.

Po kwiatach skaczą pstrykły,
by zapylać je na miód kolorowy.



Mrówki z mrowisk wychodzą,
bo znów zapasy schie robią.
Złociste Łąka w niej tyle słońka.
Lato krokami się zbliża.



"Już tak gorąco wytrzymać się nie da,
do końca dachoki pogode.

Gdy w lesie niesie zwinęły,
kolejny upał dzień się szybko.

Zwinęta pod pniem drzewa gorąca,
bo za ciepło, by wydostać się z niego.



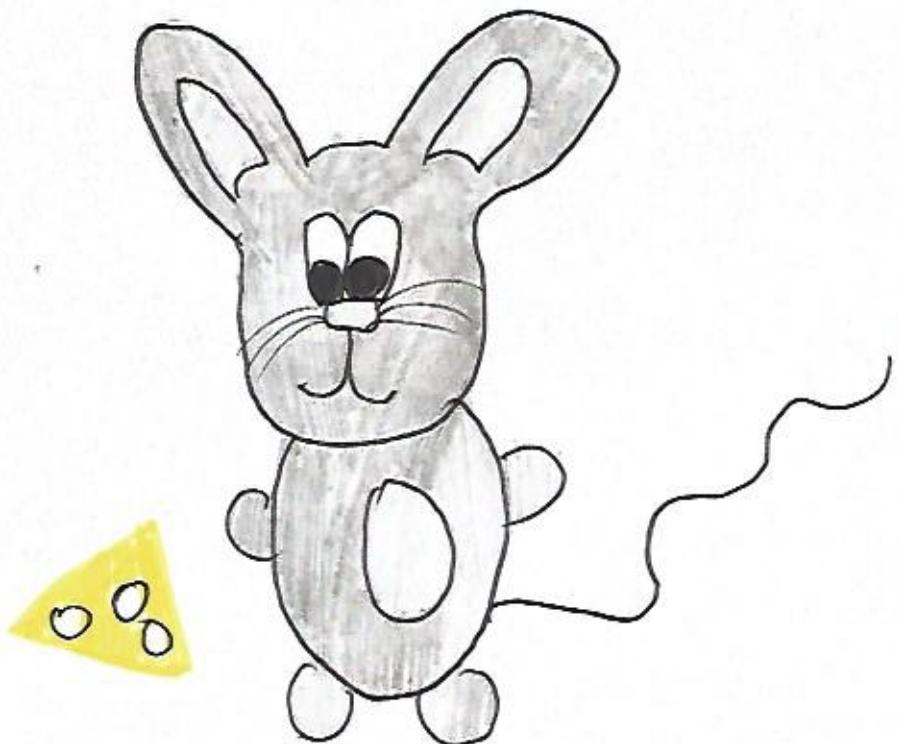
Nadejście jesieni lisie spodkaję,
ptaki głośno wyraźnie śpiewają.
Wietrzek nad głowę panuje,
wiciówka wchodzi na drzewa,
orzechy sople zbiereją
i wiązka wspominają.



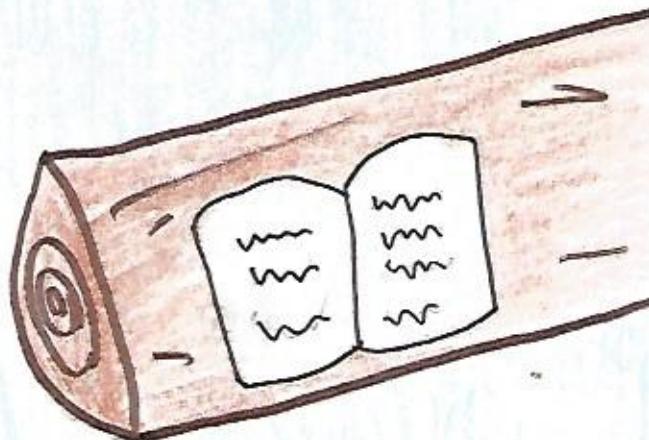
Wszystkie barwy gdzieś przepadły,
krople deszku z nieba spadły.
Renio mgła śnieg przykryła,
a w południe wiatr się zrywa.



Zwierzątka



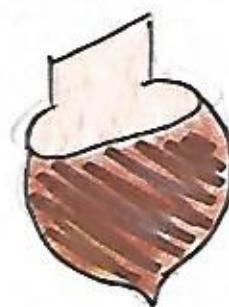
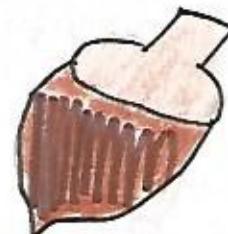
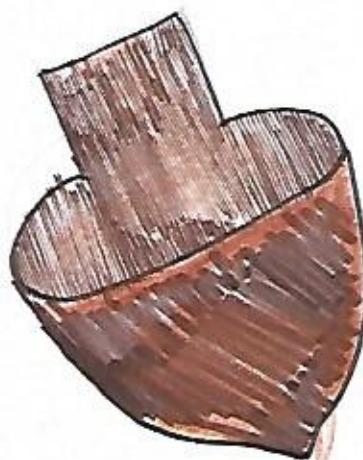
Na gałązce sieoki siedzi,
nigdy jej nie holi głowa.
Dziś fruwała tu od rana,
lecz chodziła wnet wyspane.





Wiewiórka po lesie biegata,
po drzewach solnie skakająca.

Do okupli się potoczyła
i orzechy w kąt zlociły.





Poważny jeleni stoi w lesie
i wielkie rogi na sobie niesie.
Chyba ogarnie i podskakuje,
Bo rykowisko mu się szykuje.





Wróbelek zwierkał,
Na zwierzęta inne zerkął.
Usiądł solio na gałęzce,
By podziwiać piękne słońce.

